

en lille del af kommunerne, der rent faktisk laver de forebyggende handleplaner, er fru Charlotte Dyremose så tilfreds med det? Og hvis De Konservatives ordfører ikke er tilfreds med det, hvordan vil den konservative ordfører så sikre, at man i et større omfang gør brug af de forebyggende handleplaner?

Hvis vi ikke vil være med til at forpligte mere på det her område, hvad er det for nogle værktøjer, hvad er det for nogle initiativer, hvad er det for nogle tiltag, der skal tages i anvendelse, for at vi kan nå frem til det, vi alle sammen ønsker, nemlig at et større antal kommuner tager det forebyggende arbejde i anvendelse på det her område?

(Kort bemærkning).

Tove Videbæk (KRF):

Alle fru Charlotte Dyremoses udtalelser er jeg sådan set et hundrede procent enig i. Jeg tror, vi er meget enige, og jeg ventede faktisk og håbede, at fru Dyremose ville slutte med at sige, at hun så derfor ville støtte forslaget. Det er jeg selvfølgelig skuffet over at hun ikke gjorde. Men fru Charlotte Dyremose er jo heller ikke tilfreds med, at kommunerne ikke opfylder lovgivningen på det her område. Hvad vil fru Charlotte Dyremose foreslå, at vi gør?

Kristeligt Folkeparti har fremsat dette forslag, hvor vi siger: Lad os nu komme i gang med noget forebyggende arbejde, lad os lave nogle forebyggende handlingsplaner. Mener fru Charlotte Dyremose ikke, at det meget, meget vigtige forebyggende arbejde, som er nødt til at skulle i gang, og som vi alle er enige om skal i gang, skal der også være en plan for, og det kunne så hedde en forebyggende handlingsplan, uden at det dermed er nye metoder, vi indfører?

Kl. 18.35

(Kort bemærkning).

Charlotte Dyremose (KF):

Jeg kan næsten svare de to med det samme svar.

Med hensyn til hvordan vi sikrer, at lovgivningen bliver overholdt, hvordan vi sikrer, at alle de her metoder kommer ud til kommunerne, hvordan vi sikrer, at flere kommuner benytter de metoder, vi finder er gode, kan jeg sige, at årsagen til, at jeg må bedrøve fru Tove Videbæk med, at vi ikke støtter forslaget, er, at jeg nogle gange sætter spørgsmålstegn ved, om yderligere understregning af loven vil hjælpe i de tilfælde, hvor loven altså ikke bliver forstået på den måde, som vi har forstået den her, men at vi da kan

være nødt til at præcisere det, kan være nødt til at efteruddanne de mennesker, der konkret sidder med de her børn til daglig.

Med hensyn til spørgsmålet om, hvorvidt vi skal udbrede en konkret metode til alle kommuner, mener jeg også, at vi må overveje det her med, hvor meget metodefrihed der skal være, hvor store muligheder man skal have i kommunerne hos den enkelte sagsbehandler for at gøre det på den måde, som man mener er bedst, og som man har de bedste erfaringer med, og hvor meget vi herfra skal pådutte kommunerne at gøre tingene på en bestemt måde.

Hr. Kim Sejr spørger til, hvordan man kan udbrede tingene. Det, vi jo f.eks. gør nu netop med familierådslagning, som er noget af det, jeg personlig har arbejdet meget for at vi fik bredt noget mere ud til kommunerne, er at styrke den indsats, at der bliver mulighed for at gøre det her i nogle flere kommuner. Så må man selvfølgelig overveje: Skal vi så have udbredt det til alle kommuner? Som sagt så jeg gerne, at det var et tilbud i alle kommuner, men det er igen en afvejning af, om man skal pådutte kommunerne en bestemt metode, eller om man skal passe på med at gøre det. Men lige præcis med hensyn til inddragelse af familien mener jeg, at vi er nødt til at have det i alle kommuner.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Hr. Kamal Qureshi som ordfører.

Kamal Qureshi (SF):

Da SF's ordfører, hr. Villy Søvnald, ikke kunne være til stede, har jeg lovet, at jeg ville holde ordførertalen for ham.

Kristeligt Folkepartis forslag om styrkelse af indsatsen for familien i sager om truede børn indeholder elementer om, at kommunen skal inddrage ressourcerne i det nære miljø og lokalsamfundet ved vurderingen af, hvordan barnets eller den unges vanskeligheder kan løses, at kommunerne skal tilbyde forældrene at udarbejde en handleplan, når der træffes en beslutning om at iværksætte forebyggende tiltag over for et barn eller en familie, og at forældrene skal have tilbud om, at der udarbejdes en plan for støtte til forældrene uden barnets anbringelse uden for hjemmet, inden der træffes beslutning.

Forslagsstillerne lægger op til, at de vil have det nære miljø og den nære familie til at spille en større rolle i anbringelsessager.

Traditionelt har der i Danmark været en vis tilbageholdenhed med at anvende det nære mil-